



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENÓS UNA BATALLADA CADA SENMANA

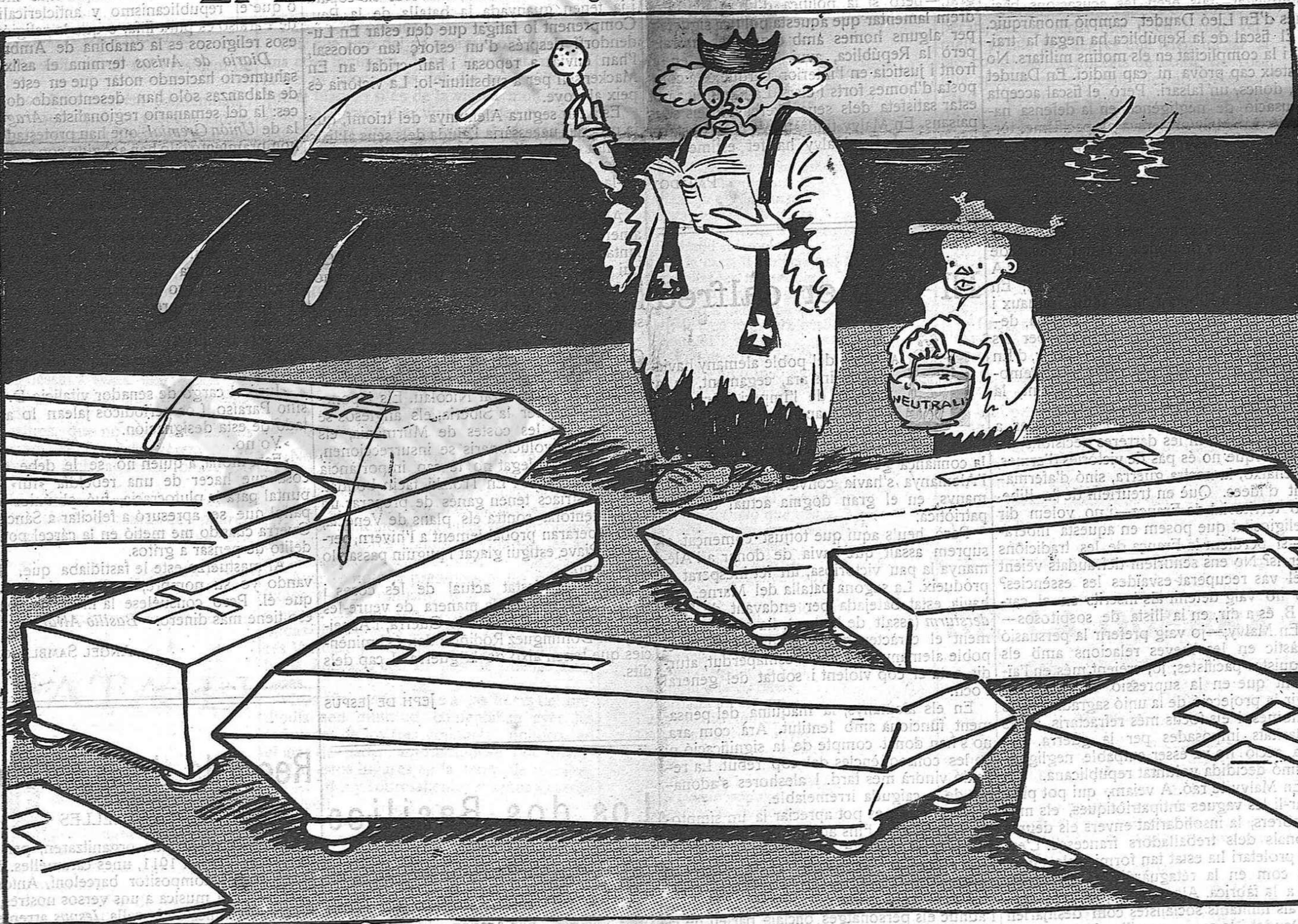
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
 NÚMEROS ATRASSATS, DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
 TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

“El muerto al hoyo y el vivo al bollo”



—Cantem-los-hi les absoltes, i que no s'en parli més.

L'any cinquè

Acabem d'entrar al cinquè any de la guerra. Serà el darrer? No ho gosem a dir. Hi ha qui parla encara de dos anys més de lluita. I no fóra estrany, que, en efecte, durés encara dos anys. Quan lord Kitchener va fer la seva famosa profecia que la guerra duraria tres anys, la gran majoria de la gent va trobar que el malhaurat ministre anglès exagerava. Després s'ha vist que encara va quedar-se curt.

Però la durada de la lluita és, al capdavall, una qüestió secundària. La qüestió essencial és la del desenllaç de la lluita. I entrem al cinquè any de la guerra amb la seguretat evident de la victòria final dels aliats.

La magna lluita d'ara ha de decidir la sort del món per alguns segles. Els anys de la guerra, comparats amb els segles que la seva influència omplirà, són instants fugitius. Que la guerra acabi amb la victòria dels aliats, és l'anhel fervent de la nostra ànima. Que acabi bé, i no ja que acabi aviat, és el gran problema plantejat avui. I aquest problema va pel camí de la bona solució, de la solució gloriosa, gràcies a l'esforç dels pobles de l'aliança lliberadora, que salven el món de la menaça de una nova i fosca Edat Mitjana.

L'afer Malvy



L'alegria del resorgiment ofensiu de França ha desviat la curiositat catalana, fins la dels cronistes de la política, del procés Malvy. És un traïdor que ha venut als alemanys el plan d'ofensiva en el Camí de les Dames, que ha preparat els motins militars que succeïren a la ofensiva i que ha tingut envers els derrotistes i els espies una negligència que arribava a la complicitat—tals eren les acusacions bàsiques d'En Lleó Daudet, campió monàrquic.

El fiscal de la República ha negat la traïció i la complicitat en els motins militars. No existeix cap prova ni cap indicatiu. En Daudet era, doncs, un falsari. Però el fiscal accepta l'acusació de negligència en la defensa nacional. M. Malvy tolerava el pacifisme tèrbol, el venal i el que hauria empès a França pel camí de la Rússia bolxeviquista, el camí de la insurrecció interior i el de la triomfant pau estrangera amb aneixions i indemnitzacions.

En la prova testifical han quedat En Daudet, els quefes de policia i algun oficial de l'exèrcit, a un costat, sostenint l'acusació. A un altre, els tres presidents, En Briand, En Painlevé i En Ribot, a més d'En Jonhaux i l'Hervé, és a dir, la França republicana, defensant an En Malvy i reivindicant per als seus ministeris la culpabilitat, si existeix, d'En Malvy, els primers, per a la política democràtica els segons. Ara el Parlament, la «Haute-Cour», dirà la seva sentència.

Però aquesta decisió ens deu interessar a nosaltres tant com les darreres decisions militars, perquè no és pas de victòries d'armes, de penatxo, la nostra guerra, sinó d'afermament d'idees. Què en treuríem de la lliberació territorial de França—i no volem dir la religiositat que posem en aquesta lliberació—si perdíem la França de les tradicions lliberals? No ens sentiríem defraudats veient en el vas recuperat esvaïdes les essències?—Jo no vaig detenir als inscrits en el carnet B, és a dir, en la llista de sospitosos—diu En Malvy;—jo vaig preferir la persuasió al càstic en les meves relacions amb els anarquistes pacifistes; jo, creient més en l'aïllament que en la supressió violenta, vaig dirigir la projecció de la unió sagrada envers els homes; i els focs més refractaris a les solidaritats imposades per la guerra. La meua acció no va ésser culpable negligència, sinó decidida voluntat republicana.

I En Malvy té raó. A veïem, qui pot presentar-li les vagues antipatriòtiques, els motins obrers, la insolidaritat envers els deures nacionals dels treballadors francesos. L'esforç proletari ha estat tan formidable en el front com en la retaguardia, a la trinxera com a la fàbrica. Alemanya, que ha perseguit als militants socialistes com desitjarien En Daudet i la seva camarilla, ha empresonat, exilat, flagellat i sagnat la protesta, i, no obstant, ha vist la insurrecció militar, l'avalot civil a Berlín i cada dia més forta aqueixa minoria de diputats que a França no

passen de tres i a l'Alemanya arriben a quinze, i que demanen la pau incondicional i preemptòria.

Mentre En Malvy va exercir la seva política transigent, solament els kientalianes negaven absolutament la seva cooperació al govern. Ara, iniciada una política repressiva, se produeixen dos fets sensibles: la inquietud de la Confederació General del Treball i la votació del Partit Socialista, adversa als crèdits de guerra. I és que la nostra França odia al «boche», però també als germànics de l'interior, an En Daudet i el seu chor, i tot just la guerra vol conservar aquestes nobles executòries que li aporten l'amor del món i els soldats d'Amèrica. La França no és En Malvy—home que a nosaltres ens és grat,—però sí la política d'En Malvy. Podrem lamentar que aquesta política sigui feta per alguns homes amb esquerdes morals, però la República, avui, és victòria en el front i justícia en l'interior, perquè està composta d'homes forts i clars. La República pot estar satisfeta dels seus exèrcits i dels seus paisans. En Malvy tindrà tares i, no obstant, per lo que En Malvy ha fet estimem la França.

PARADOX

El primer calfred



A massa del poble alemany havia cregut fins ara, cegament, en la victòria de l'Imperi germànic. Els èxits aparatosos de Ludendorff al front occidental, de la primavera ençà havien enfortit la confiança germànica. La victòria final de l'Alemanya s'havia convertit, per als alemanys, en el gran dogma actual de la fe patriòtica.

Però heu's aquí que totjust començat el suprem assalt que havia de donar a l'Alemanya la pau victoriosa, un fet inesperat se produeix. La segona batalla del Marne, que havia estat batejada per endavant de Friederichsturm (assalt de la pau), ha pres ràpidament el caràcter d'una gran derrota. I el poble alemany ha quedat esmaperdut, aturadit, sota el cop violent i sobtat del general Foch.

En els alemanys, la màquina del pensament funciona amb lentitud. Ara com ara, no s'han donat compte de la significació ni de les conseqüències del cop rebut. La reflexió vindrà més tard. I aleshores s'adonaran de la caiguda irremediable.

No obstant, es pot apreciar ja un símptoma significatiu. Fins aquí, quan l'Alemanya afirmava la seva fe en la victòria, ho feia amb aplom perfecte, amb aire de convicció, amb veu forta i segura. En els darrers dies, això ja ha canviat una mica. I quan la premsa i àdhuc els personatges oficials parlen de la victòria final, a la seva veu es nota una lleu tremolor. I quan tremola la veu, és que tremolen les cames. Perquè Von Kuhlmann, en son famós discurs davant el Reichstag, va tremolar massa, d'una manera excessivament

visible, ha estat sacrificat a la protesta dels militars i dels pangermanistes.

La segona batalla del Marne ha estès els tremolors. No hi fa res que els alemanys de dalt, del mig i de baix vulguin dissimularlos. L'observador una mica atent els descobreix prou bé.

«Potser per la primera vegada—escriu Alfred Capus—es sent a Alemanya, en la afirmació oficial i com automàtica de la victòria, alguna cosa que s'assembla a un dubte. El calfred és encara a flor de pell, però senyala febre pròxima.»

I quina febre la que s'acosta per al poble alemany! Quina terrible febre de decepció!

FULMEN

De la guerra



o podem sustreure'ns a la temptació de parlar de la guerra i com que no volem caure a les grapes del fiscal, tractarem la cosa d'una manera suau i mansa, que no pugui agraviar als senyors alemanys.

Farem encara més. Parlarem de la gran lluita a l'istil dels que redacten els telegrams de Nauen. Els aliats no són tan malcarats com els teutons i ja ens perdonaran si no els agraden els nostres comentaris.

En primer lloc cal remarcar la engallinada que el Kronprinz ha fet als aliats en el sector Reims-Soissons. Primer va pendre la ofensiva fins al Marne; després va anar-se retirant, retirant fent seguir com hipnotitzats als exèrcits d'En Foch; quan els tindrà a l'altra banda de l'Aisne, allavors els coparà i ja tenen guanyada la batalla de la Pau. Comprentent lo fatigat que deu estar En Ludendorff després d'un esforç tan colossal, l'han enviat a reposar i han cridat an En Mackensen per a substituir-lo. La victòria és peix al cove.

Està tan segura Alemanya del triomf, que ja no creu necessària l'ajuda dels seus aliats i pensa prescindir poc a poc de tots ells per a no tenir de repartir amb ningú el botí de la victòria. Ara com ara ja es diu si ha donat la puntada de peu a Turquia.

Algú assegura que ja hi han contingents americans a Itàlia i als Balkans. Tot això són fantasies, puix un corresponsal de l'«A B C» qui es passeja per tots els fronts, encara no n'ha vist 10.000 al front francès. Ara com ara els americans que han desembarcat a Europa són pocs i no mosseguen.

Rússia aviat serà un realme més de la Confederació germànica. Els bolchevics pensen enviar al Kaiser, com un present de summissió, el cap del Czar Nicolau. Els japonesos avancen per la Sibèria, els anglesos se apoderen de les costes de Múrmània, els socialistes revolucionaris se insurreccionen, però això tot plegat no té cap importància mentre En Lenin i En Trotzki facin bondat.

Els austríacs tenen ganes de preparar un altre intentona contra els plans de Venècia, però esperaran probablement a l'hivern, perquè el Piave estigui glaçat i puguin passar-lo xano xano.

Aquest és l'estat actual de les coses i creiem coincidir en la manera de veure-les amb En Viriato, l'Armando Guerra, l'Azpeitua, En Domínguez Rodiño i demés eminències que tenen això de la guerra al cap dels dits.

JEPH DE JESPU

ustedes no habrán oído nombrar y que se llama *Diario de Avisos*, publica una larga lista de personas y animales—¡bueno, ya la hemos metido!—de personas y corporaciones queríamos decir, que han felicitado al nuevo senador y han celebrado lo acertado del nombramiento.

La citada curiosa lista dice *Diario de Avisos* que se la ha facilitado un honorable señor apodado «La Chicharra». Pero aquí no hay más chicharra que la que canta. Y lo lógico es pensar que ha sido el propio don Basilio el que ha enviado la cómica lista al *Diario*.

Según esta, entre los que se han alegrado de la honra dispensada a don Basilio, figuran: 84 senadores y diputados a Cortes, 20 diputados provinciales, dos arzobispos, cinco canónigos, tres párrocos y cinco comunidades religiosas; el Directorio liberal de Huesca; 37 extranjeros; 16 señoras; 867 consumidores; 426 empleados; 8 gobernadores civiles; 67 Cámaras de Comercio; 14 periódicos, etcétera.

La lista, como se ve, es kilométrica, y ella demuestra lo numerosas y variadas que son las amistades de don Basilio y los incontables favores que en este mundo ha hecho. Hay que ver esos 426 empleados, que, acaso, le deben el destino, o, cuando menos el ascenso, al egregio senador. Y luego esos 867 consumidores agradecidos, sin duda, y contentos de lo que bajó el precio de las subsistencias mientras don Basilio estuvo al frente de la Comisaría de Abastecimientos. ¡Y esas 16 señoras, jóvenes sin duda y guapas! ¡Ah, queridas amigas, ya le tenemos senador!

Lo que me intriga de esa estupenda letanía son los frailes, curas y obispos que aplauden el ensalzamiento del ilustre patricio aragonés. En un tan devoto amigo de Nakens y tan constante lector y favorecedor de *El Motín*, esas zalemas del clero no pueden menos de escamarnos. Porque ellas indican o que el republicanismo y anticlericalismo de Paraíso es pura filia, o que la religión de esos religiosos es la carabina de Ambrosio.

Diario de Avisos termina el asfixiante sahumero haciendo notar que en este coro de alabanzas sólo han desentonado dos voces: la del semanario regionalista *Aragón* y la de *Unión Gremial*, que han protestado del nombramiento o lo han acogido con reservas.

Perdone *Diario de Avisos*. Ha habido muchos que han mostrado su disconformidad con los honores inmerecidos y excesivos tributados al plutócrata aragonés. No tenemos tiempo, espacio ni humor para confeccionar y presentar una lista de no conformistas tan larga como la de incensadores que él trae. Pero un pequeño texto muy instructivo no queremos dejar de transcribir. Es este «zarpazo», verdadera garrada de tigre, que Basilio Alvarez le dedicaba a Basilio Paraíso en *El Parlamentario*, el día de la famosa jura:

«Juró el cargo de senador vitalicio D. Basilio Paraíso. Los periódicos jalean lo acertado de esta designación.

»Yo no.

»Esta mona, a quien no se le debe otra cosa que hacer de una rebelde «ful» un puntal para la plutocracia, fué el único español que se apresuró a felicitar a Sánchez Guerra cuando me metió en la cárcel por el delito de pensar a gritos.

»Al mastuerzo este le fastidiaba que, llevando yo su nombre, tuviese más talento que él. Pero consuélase la mula, que para eso tiene más dinero.—Basilio Alvarez.»

ANGEL SAMBLANCAT

Records de la presó

I.—LES CAMELLES

Els amics d'Igualada organitzaren, per la Pasqua florida del 1911, unes caramelles. El jove i aixèrit compositor barceloní, Antoni Castells, posà música a uns versos nostres, i els volguts amics de la vella *Jespus* arreplegaren uns 80 duros a benefici dels castigats per la odiosa llei de jurisdiccions, que nosaltres repartíem equitativament entre els deu o dotze interessats.

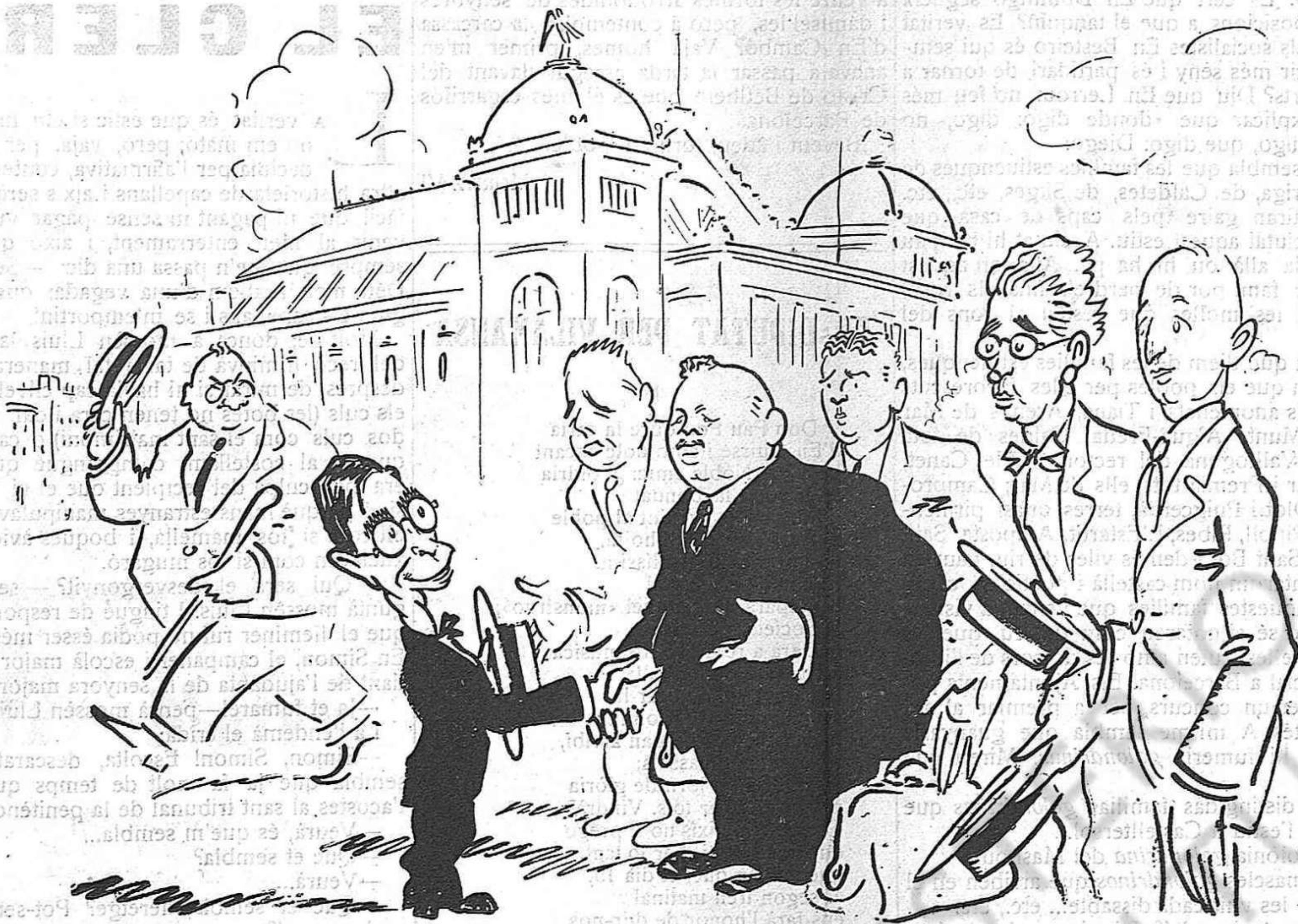
Demanàrem i ens fou concedit, per un dinar de caramelles, enviant-se'ns, colomins

Los dos Basilio

DON Basilio Paraíso, el conocido escribano de Zaragoza que tanto se ha sacrificado por Aragón, el cual ¡jirgrato! tan mal se lo ha pagado colmandolo de riquezas y de honores, ha sido agraciado con una senaduría vitalicia.

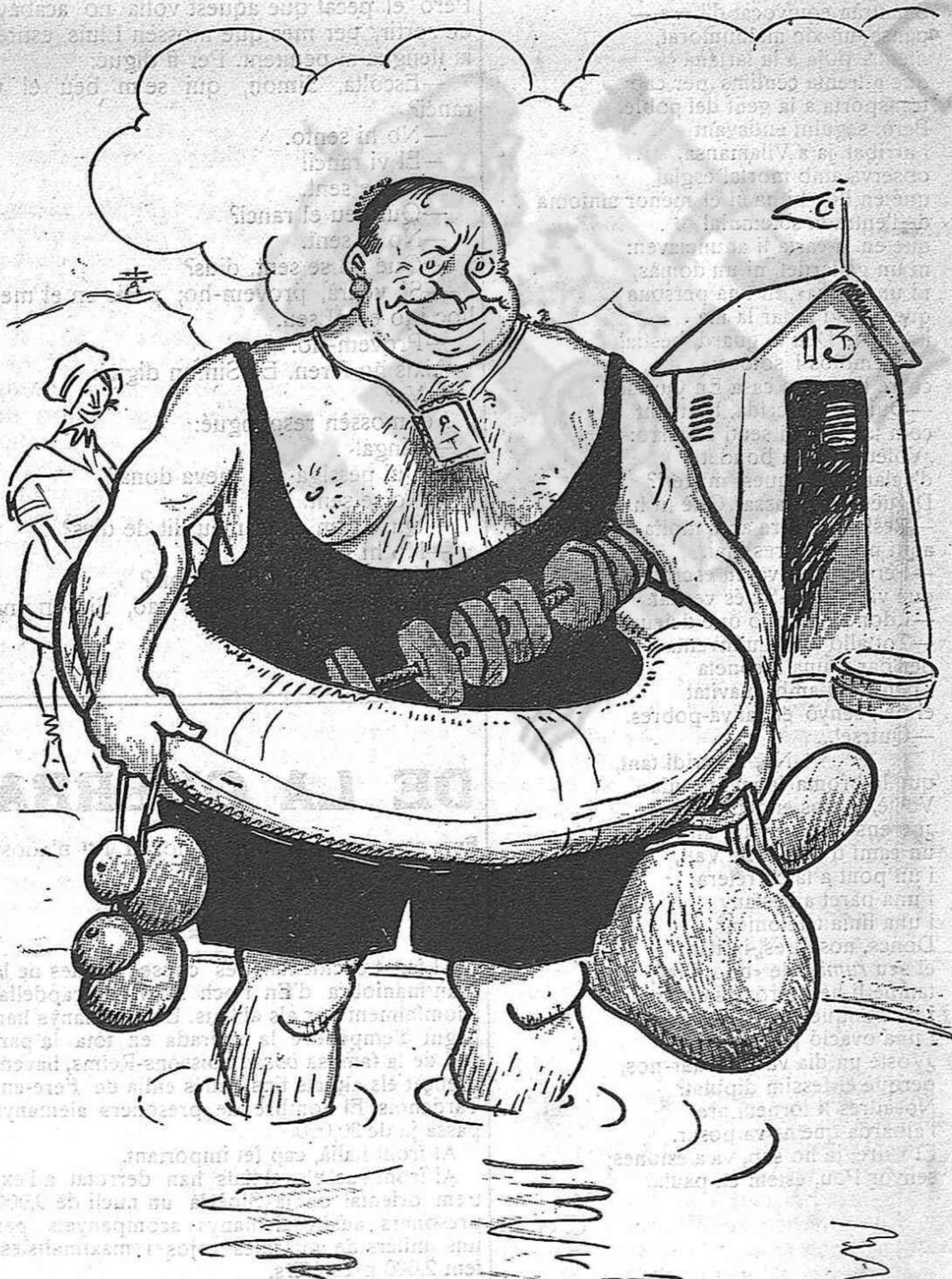
Con motivo de la toma de posesión de dicho cargo, un periódico de Zaragoza que

Després del "mítng"



—Quedem senyors.?
 —Quedem en que s'ha de fer foc nou, si volem realitzar quelcom pràctic pels ideals de Autonomia i República.

Propagandista en remull



—Havem de demostrar que la religió sura i surarà sempre.

Per mar

El gran vaixell auxiliar anglès *Justicia* de 32,000 tones, ha estat atacat per diversos submarins alhora i enfonsat. Dels 700 tripulants, n'han mort 11

Un altre creuer auxiliar anglès el *Màrmora*, també ha estat enfonsat per un submarí.

Així mateix ha estat tirat a fons un contratorpeder britànic.

Per l'aire

Gran activitat aèria al front occidental, sobre tot al sector Soissons-Reims, malgrat alguns dies de mal temps.

Els italians han realitzat un fort atac per mar i per l'aire contra la fortalesa austriaca de Pola.

Els raids al·liats sobre punts del territori germànic han prosseguit.



PROPAGANDA a la manera iankí.

L'amo dels banys de la Barceloneta va anunciar que regalava una barraca als senyors Cambó i Ventosa.

Els polítics eminents la inauguraran, i no en vulguin més de badocs cada mig dia, a la platja, a contemplar les carns dels famosos lligaires.

S'ha averiguat que tots dos són nedadors, però que En Cambó no en sap tant.

Pot-ser no en sap tant, però guarda millor la roba.

Va tenir lloc el mítng de les esquerres.

Molta gent, més gent que veritable entusiasme.

Semblava com si dominés la curiositat; la curiositat per a conèixer als diputats del Comitè.

Veritat és que una *nota* no hi va ésser en cap dels discursos dels prohoms.

Aprovat, i prou!

Llegeixo en el meu diari:

«Los señores Cambó i Ventosa vienen a pasar unos días en Barcelona, días que emplearán en asuntos particulares e íntimas expansiones.»

Íntimas expansiones?

Quins diaris més indiscrets!
 No cal que us expliqueu, que tampoc ho volem saber!...

Pólvorat!
 S'han concedit honors de capità general de l'exèrcit a la Verge de la Mercè.
 En honor seu, divendres passat, varen tirar-se vintiuena canonades.
 En honor de la bona causa de la Justícia, al front francès se'n tiren cada dia moltes més.

Corre la veu...

Que En Ventosa i Calvell serà nomenat Embaixador d'Espanya a París.

Això sembla que no és cosa feta encara. Vol dir que en tot cas aquest càrrec de la Embaixada li donaran cap allà al novembre.

Vaja, si... serà l'Embaixador de l'hivern.

La setmana passada ens oblidàrem de fer avinent als nostres llegidors que el número anterior de LA CAMPANA DE GRACIA ens fou de nunciat.

Tornem a estalonar-se d'una manera tan extraordinària aqueixos entrebancs, que, la veritat ja no'ns venen de nou.

Quan l'anormalitat passa a ésser cosa normal ja sembla com si no'ns interessés.

I no obstant, qui rep les molèsties som nosaltres...

Val la pena, doncs, de que ens en alabem: consti que l'esmentat número fou denunciat i recullit.

Tan de bò sigui una *ficada* del fiscal i no una relliscada nostra.

Arri poc o molt!

Sembla que la subsecretaria de Foment se donarà al senyor Bertran i Musitu.

Sí, vaja, serà el *musitu* d'En Cambó.

La «setmana regionalista» de Galícia ha sigut presidida pel senyor Vázquez Mella.

Quines ganes de transfigurar les coses!...

No és el carlinot suprem de Espanya, el tal senyor?...

Doncs a què fingir?

Digueu-ne la setmana de les boines roges.

O *la mala*, que li escaurà millor.

S'ha trobat una mina submarina que havia desaparegut del nostre port.

M'hi jugo un peix sense sang que la tornarem a deixar escapar...

O que'ns petarà als nassos.

I qui diu als nassos diu a sota d'algun barco mercant de la nostra nacionalitat.

O sino *al tiempo!*

Que *El Tiempo* ja sabeu que és germanòfil.

La Vanguardia encara parla de la *ofensiva alemana*.

Els francesos, els anglesos, els nordamericans, tots els al·liats que hi ha en el front del Marne prou avencen fa dies com uns desesperats, guanyant terreny, presoners i material de guerra...

No obstant i això, *La Vanguardia* torna amb els seus tretze, titulant els telegrames *La ofensiva alemana*.

I quan els teutons seran més enllà del Rhin... encara la *sesuda* seguirà ficant la banya en el mateix forat.

Pobre senyora!

Un d'aqueixos dies tornarà a venir En Cambó, per a inaugurar l'empedrat de la carretera de Badalona. També inaugurarà dos ponts.

Dos ponts?

En això dels ponts ja hi veig més intenció.

Una de tantes martingales del famós *assembleista*.

Són ponts que condueixen del nacionalisme a la monarquia per a que hi acabin de passar els seus amics... que no gosaven avorrir l'aigua.

Se prepara una Assemblea maurista a Oviedo.

Assemblea maurista?

No tenen el poder?

I d'altura?

Doncs què volen més?

Veiam, veiam si demanaran la Lluna!...

Deia un polític, parlant amb una senyora.

—Jo sóc partidari de que's concedeixi el vot a les dones.

—Per què?

—Perquè crec que les idees de la dona són més pures que les de l'home.

—En què's fixa?

—En que canvien de pensament amb tanta freqüència, que no li donen temps de se embruti.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUEJOLA, carrer del 91m número 8